Република Србија
УПРАВНИ СУД
7 У 3881/20
27.01.2022. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: мр Николе Китаровића, председника већа, Снежане Бјелановић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Ралић Михајлом, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА из ..., ..., Република Српска, Босна и Херцеговина, против решења број 401-9385/2019-001 од 23.12.2019. године туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе за јавни дуг, у правној ствари неисплаћене девизне штедње, у нејавној седници већа одржаној дана 27.01.2022. године донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбачена је пријава потраживања коју је поднела АА из ..., ул...., Босна и Херцеговина, заведена под бројем 401-9385/2019-001, као неблаговремена.

Тужбом поднетом поштом Управном суду дана 18.02.2020. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа. Тужиља не спори да је испоштована процедура која је законом прописана, али тражи да јој се дозволи повраћај у пређашње стање. Наводи да је у поодмаклој животној доби, да не чита дневне новине, а и да их чита мало је вероватно да би их купила баш тај дан када је оглас објављен. Интернет не користи, а и да га користи тешко да би ишла баш на странице државних органа и Народне банке Србије. Истиче да се овде не ради о стицању неког права по неком правном основу, па кад се до одређеног рока не поднесе захтев за остваривање права да се то право губи. Овде се ради о враћању новчаних средстава која су положена на рачуне и која су отуђена власницима истих, те не може бити ограничења за враћање наведеног новца. Предлаже да се тужба уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из

образложења оспореног решења, наводећи да је подносилац захтева пријаву потраживања поднео након истека рока који је прописан Законом о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територијама бивших република СФРЈ. На основу наведеног предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и исправа садржаних у списима предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из исправа које се налазе у списима предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужиља, на основу позива за пријаву потраживања по основу девизне штедње објављеном дана 23.02.2017. године, поднела пријаву потраживања дана 07.03.2019. године, која је евидентирана под бројем 401-9385/2019-001. Како је тужиља поменуту пријаву потраживања поднела дана 07.03.2019. године, тужени орган је, на предлог Комисије за израду предлога о утврђивању права на исплату девизне штедње образоване у складу са чланом 9. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, утврдио да је пријава поднета по протеку законског рока од две године од дана објављивања огласа, па је у складу са одредбом члана 16. став 2. наведеног закона пријаву тужиље одбацио као неблаговремену.

Одредбом члана 11. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ ("Службени гласник РС", бр. 108/16 ... 52/19) прописано је да се пријава потраживања може поднети у року од две године од дана објављивања позива у дневном листу који се дистрибуира на целој територији бивше републике СФРЈ из члана 10. став 1. тог закона (став 1); по истеку рока из става 1. тог члана губи се право на потраживање по основу неисплаћене девизне штедње из члана 1. тог закона (став 2).

Одредбом члана 16. став 2. истог закона, прописано је да Управа одбацује пријаву потраживања, између осталог, и ако је пријава неблаговремена.

Полазећи од изнетог чињеничног и правног стања ове правне ствари, Управни суд налази да је правилно одлучио тужени орган, када је одбацио пријаву потраживања тужиље по основу девизне штедње, будући да је пријава поднета по протеку законског рока од две године од дана објављивања огласа. Наиме, према фотокопији коверте у којој је поднета пријава потраживања, а која се налази у списима,

тужиља је пријаву потраживања поднела препоручено преко поште дана 03.10.2019. године, а иста је код туженог органа заведена под бројем 401-9735/2019-001 од 08.10.2019. године. Како је рок за подношење пријаве почео да тече објављивањем позива дана 23.02.2017. године, исти је, сагласно одредби цитираног члана 11. став 1, истекао дана 23.02.2019. године, то је, по оцени суда, правилан закључак туженог органа да је пријава тужиље поднета по истеку рока од две године од дана објављивања позива и да исту стога треба одбацити као неблаговремену.

Суд је ценио наводе тужбе, па је да су исти неосновани и, као такви, без утицаја на другачије решавање ове правне ствари. Ово из разлога, што се, у конкретном случају, ради о законском преклузивном року чијим протеком је тужиља, као странка, дефинитивно изгубила право на предузимање процесне радње, коју је у оквиру рока требало извршити (поднети пријаву потраживања). Законски рокови се, по правилу, не могу мењати, нити је то у овом случају учињено, а то значи да се не могу ни продужавати од стране органа који води поступак, дакле фиксни су. Имајући наведено у виду, као и чињеницу коју тужиља не спори да пријаву није поднела у законом прописаном року, дакле до 23.02.2019. године, те императивну норму одредбе цитираног члана 11. став 1. о року пријављивања од две године од дана објављивања позива у дневном листу који се дистрибуира на целој територији бивше републике СФРЈ, као и то да су одредбом става 2. истог члана прописане последице пропуштања рока у коме је пријаву потраживања требао поднети, наводи тужбе су неосновани, а одлука туженог правилна и на закону заснована.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.01.2022. године, 7 У 3881/20

Записничар **Председник већа - судија**
Михајло Ралић,с.р. **мр Никола Китаровић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД